

Podniesione zarzuty:

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 5 marca 2013 r. — Sea Handling przeciwko Komisji**(Sprawa T-152/13)**

(2013/C 129/53)

*Język postępowania: włoski***Strony**

Strona skarżąca: Sea Handling SpA (Somma Lombardo, Włochy) (przedstawiciele: B. Nascimbene, F. Rossi dal Pozzo, M. Merla e L. Cappelletti, avvocati)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, w której Komisja uznała środki przyjęte przez SEA, w postaci podwyższenia kapitału, na rzecz SEA Handling, za pomoc państwa niezgodną ze wspólnym rynkiem i nakazała ich odzyskanie;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 3 zaskarżonej decyzji, w którym Komisja nakazała odzyskanie rzekomej pomocy państwa;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie zaskarżona została ta sama decyzja co w sprawie T-125/13 Republika Włoch przeciwko Komisji

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia pewnych przepisów proceduralnych.
 - W ramach tego zarzutu skarżąca podnosi naruszenie rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1) i uprawnień proceduralnych SEA Handling, oraz uchylenia w zakresie dochodzenia dotyczące badanego okresu, ze względu na brak wstępnego badania i oceny w odniesieniu do lat 2006 — 2010.

— Skarżąca podnosi również naruszenie zasady pewności prawa i zasady dobrej administracji, jeżeli chodzi o czas trwania postępowania, a w szczególności o nieuzasadniony nadmiernie długi czas trwania badania wstępnego.

- 2) Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE w odniesieniu do użycia zasobów publicznych.

— Skarżąca podnosi w tym względzie brak uzasadnienia i nieprzeprowadzenie dochodzenia w odniesieniu do braku obciążenia dla finansów państwa, jak również niewykazanie okoliczności, że zasoby należały do państwa.

- 3) Zarzut trzeci dotyczy naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE w odniesieniu do możliwości przypisania.

— Zdaniem skarżącej zaskarżona decyzja nie jest oparta na indywidualnym badaniu poszczególnych decyzji o podwyższeniu kapitału i Komisja nie wyjaśniła powodów, ze względu na które miały to być jednolity projekt wsparcia ze strony państwa na rzecz SEA Holding w latach 2002-2010.

— Skarżąca dodaje w tym względzie, że wskaźniki, na które powołuje się Komisja, są nieodpowiednie, aby wykazać możliwość przypisania środka państwu, i że Komisja nie wzięła pod uwagę elementów przytoczonych przez strony w celu wykazania braku możliwości przypisania przedmiotowego środka państwu.

- 4) Zarzut czwarty dotyczy naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE w odniesieniu do zasady prywatnego inwestora

— Zdaniem skarżącej Komisja nie wykazała, że w niniejszym wypadku prywatny inwestor porównywalny z SEA nie zdecydowałby się na dokapitalizowanie swojej spółki zależnej i poprzestała na ogólnym zakwestionowaniu poprawności parametrów użytych przez SEA przy dokonywaniu wyboru inwestorskiego.

— Skarżąca podnosi też nieuwzględnienie kontekstu środków w ramach grupy SEA i błędną ocenę okoliczności faktycznych w odniesieniu do porównania SEA Handling i innych podmiotów na rynku, a także niewłaściwe zastosowanie zasady prywatnego inwestora, ze względu na brak analizy poszczególnych operacji podwyższenia kapitału.

- 5) Zarzut piąty dotyczy naruszenia art. 107 ust. 3 TFUE.

— Skarżąca podnosi w tym względzie naruszenie prawa dotyczące zakresu zastosowania wytycznych w sprawie sektora portów lotniczych, ponieważ w niniejszym wypadku nie miały one zastosowania.

— Skarżąca zwraca również uwagę na oczywisty błąd w ocenie i brak uzasadnienia dotyczące zastosowania wytycznych w sprawie ratowania i restrukturyzacji, ze względu na to, że Komisja przeinaczyła znaczenie warunku przywrócenia długoterminowej rentowności spółki, niesłusznie odrzuciła środki kompensacyjne oferowane przez SEA w ramach restrukturyzacji jej spółki zależnej i nie uwzględniła w sposób należyty okoliczności, iż zakwestionowane podwyższenia kapitału były zawsze dokonywane w granicach tego, co było ściśle konieczne do restrukturyzacji spółki.

6) Zarzut szósty dotyczy niezgodności z prawem nakazu odzyskania.

— Skarżąca podnosi, że nakaz odzyskania jest niezgodny z prawem, ponieważ stanowi naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i obowiązku uzasadnienia.

Skarga wniesiona w dniu 18 marca 2013 r. — Comune di Milano przeciwko Komisji

(Sprawa T-167/13)

(2013/C 129/54)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Comune di Milano (Włochy) (przedstawiciele: S. Grassani i A. Franchi)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2012) 9448 z dnia 19 grudnia 2012 r. w sprawie podwyższeń kapitału dokonanych przez spółkę SEA S.p.A. na rzecz SEA Handling SpA;

— posiłkowo, po dokonaniu oceny istnienia konkretnych okoliczności wyjątkowych, które doprowadziły do powstania u strony skarżącej uzasadnionych oczekiwań co do tego, że podwyższenia kapitału nie stanowią pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust.1 TFUE, stwierdzenie nieważności art. 3, 4 i 5 decyzji, w których nałożono na Włochy obowiązek odzyskania pomocy;

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1) W zarzucie pierwszym dotyczącym błędnego zastosowania art. 107 ust. 1 TFUE Comune di Milano podnosi, że w zaskarżonej decyzji Komisja uznała, że sporne środki należy przypisać Comune di Milano (czyli państwu). Według strony skarżącej Komisja nie przedstawiła żadnego dowodu na tę okoliczność, wobec czego spornych środków nie można uznać za pomoc państwa.

2) W zarzucie drugim, który także dotyczy naruszenia i błędnego zastosowania art. 107 ust. 1 TFUE, Comune di Milano utrzymuje, że zaskarżona decyzja jest błędna, ponieważ Komisja uznała w niej, że kryterium inwestora prywatnego działającego w warunkach gospodarki rynkowej nie zostało spełnione. W rzeczywistości kryterium to zostało spełnione w całej rozciągłości, a beneficjent spornych środków nie odniósł żadnych korzyści, wobec czego środków tych nie można uznać za pomoc państwa.

3) W zarzucie trzecim Comune di Milano podnosi, że naruszono i błędnie zastosowano wytyczne dotyczące pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw oraz wytyczne w sprawie sektora portów lotniczych, co podważa wnioski Komisji w przedmiocie domniemanej niezgodności spornych środków z rynkiem wewnętrznym.

4) W zarzucie czwartym, który składa się z dwóch części, po przypomnieniu zachowania Komisji w procedurze badania pomocy, Comune di Milano podnosi w pierwszej kolejności, że naruszono zasadę dobrej administracji, zasadę kontradyktoryjności i prawo do obrony, a w drugiej kolejności, że naruszono zasadę uzasadnionych oczekiwań, co pociąga za sobą nieważność nakazu odzyskania pomocy.